

sündima, kui ühe milioni järele sibib! Üeldakse illa, kõpil forjab rubla — minult on aga tühised 2 kop. enam kui 100 rubla ära viinud."

Pärdikute seltsis.

"Mina olin," nii jutustas lord üks madrus, wast üürifest aega *Bellerophoni* pääl teenimas, kui meie laew lord Afrika Läänepooolsel rannal peatas. Mitme teise mehega läksin ma jahi päale, eksiin peagi teisteist ära ja sattusin põlisje parumetsa. Korraga nägin ma umbes pooljada sammu minust eemal arutu suure ahwi looduspähkleid närivat. Nuttu liskusin piissi palgele ja lassisin. Kuuul näis trehwanud olewat, seist suure lisaaga lõi looduskuerti ja jäi siis nagu eluta maha. Ma astusin ta juure ja hakkasin nõu pidama, mis nii kensata saagiga teha. Häkkitselt Jain ma matru mööda pääd ja fantaasin meeles. Kui jälle jõunest toibusin leidsin end gorilla seljas — seist sähärdune ahw oli ta. Uidi! tormas mu waenlane minuga metsa sisse. Peagi joudis ta lagedale, kus vähemast sada suuremaid ja vähemaid gorillastid foos olivid. Neile, nagu pidas toll — nii imetasin ma seda koledat metsalist — hoopliku kõnet, mis päale ta mind oma jalgade wahelte pigistas ja minu pääst juurteid välja hakkas littuma. Oih, oli see

aga wasus! Aga oma suureks ehmatuseks Jain warsti näha, et toll veel paremat mulle tahtis walmistada. Ta hakkas suure surjaga mu jalgadest linni, see rutas mind üle enese pää ringi selle nõuuga, minu pääd wastu lähema kajurahnu purustada. Ütlemata hingehastuses hakkasin ma kõigest jõuist kisen dama. See päästis mind. Sest korraga tulsi teiste seltsist üks gorilla ja liskus mind mu mõrfsuka käppade wahelt ära. Ma olin priit. Õnntu asusin ma Lotti kaitsele; seda nime andsin ma oma elu päästjale. Tema wöttis mind omaks kasupojaks wastu, paitas mind, hellitas mind, föötis mind pähkledega ning murettes mulle hää magamise aseme. Ma paitasin teda wastu, ja, jah, ega ma waleta — liigutuse piisarad hiilgasiwad metsamüraaka filmis. Ma tunnistan tött — ma olen inimeste seas mõnegi meesterahwa näinud, kell lõssim nägu on, kui sellel karwanäulisel gorilla prouakesel. Rahju aga, et teda kõha kurnas. Kõik katset minu poolt, seda wiga fantaada, jäiwad järeldujeta. Ning paari nädala pärast leidsin ühel hommikul Lottit selili maas ning ei liigutanud ei esimejsi ega tagumisi käppasi. Nii pea, kui toll sellest arn sai, kargas ta mu kõrisse linni, mind ärakägistama. Ma rõõkisin kõigest wääjt. Mu hääl elustas Lottit minu kaitsemiseks. Vihasest tungis ta tollu kallale ja ajas